

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: U. G., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 4.7.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2023 č.j. OAM-1069/ZA-ZA11-P15-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR ze dne 31.5.2023 č.j. OAM-1069/ZA-ZA11-P15-2022 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 4.7.2023** doručenou zdejšímu soudu prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 7.7.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2023 č.j. OAM-1069/ZA-ZA11-P15-2022, jehož kopie byla přiložena, a kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. **V žalobě** žalobce mimo jiné uvedl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jeho práv, proto jej napadá v celém rozsahu výroku. Žalovaný v předchozím řízení o udělení

mezinárodní ochrany porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci; § 68 odst. 3 správního řádu neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu; § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť žádost neměla být vyhodnocena jako nepřipustná; § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť řízení nemělo být zastaveno; § 14a zákona o azylu, žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy; čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť návrat žalobce do země původu je v rozporu s principem non-refoulement.

Žalovaný správní orgán vyhodnotil, že důvody uvedené žadatelem k podané žádosti nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o azylu, které by měly být předmětem meritorního posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Dále konstatoval, že primárním důvodem pro podání opakované žádosti je legalizace pobytu na území a jen okrajově obavy z povolání žalobce do armády a jeho případného nasazení do bojů na Ukrajině. Žalobce má za to, že tento závěr žalovaného je nesprávný a neodpovídá důvodům žádosti, tak jak je žadatel sám správnímu orgánu předložil. Připouští, že jako jeden z důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl i to, že by chtěl v České republice (dále jen **ČR**) se svou rodinou pobývat legálně, netvrdí však, že to byl hlavní důvod pro podání opakované žádosti. Tím je totiž zejména válečný konflikt na Ukrajině, který také představuje v případě žalobce novou skutečností ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti zejména upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 29.9.2022, č.j. 1 Azs 84/2022-61, podle kterého je částečná mobilizace v Ruské federaci obecně známou skutečností, která může být relevantním důvodem pro žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán je proto povinen v řízení posuzovat to, zda následný výkon vojenské služby může vést k účasti žadatele v ozbrojeném konfliktu, a případně i přímé či nepřímé účasti na válečných zločinech či zločinech proti lidskosti. NSS konstatuje, že opakovaná žádost mezinárodní ochranu, kterou žadatel odůvodňuje změnou bezpečnostní situace v Ruské federaci (spočívající v napadení Ukrajiny Ruskem a mobilizaci v Rusku), je projevem vůle dle § 3 odst. 1 zákona o azylu, na základě jehož obsahu se lze důvodně domnívat, že došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy (§ 3 odst. 2 téhož zákona). Správní orgán musí tuto žádost posoudit jako přípustnou s ohledem na závazek non-refoulement.

Žalobce má za to, že zprávy o zemi původu a informace o ruské mobilizaci jsou příliš obecné a nedostatečné pro posouzení důvodnosti jeho případu. Na to, aby se dostatečně posoudila důvodnost žádosti, by bylo nutné, aby ji žalovaný považoval za přípustnou a posoudil ji meritorně a v této souvislosti poukázal na zprávu organizace Freedom House.

Dále žalobce uvedl, že válečný konflikt na Ukrajině a s tím související mobilizace jsou novou skutečností, kvůli které se rozhodl podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň se jedná o skutečnost, která představuje pro něho hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nucená vojenská služba v armádě, která slouží diktátorskému režimu a vede útočnou válku v rozporu s mezinárodním právem, při které se dopouští válečných zločinů, představuje podle žalobce mučení nebo

nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vycestování žadatele lze proto považovat za rozporné s mezinárodními závazky ČR ve smyslu písm. d) téhož ustanovení (žalobce podal svoji žádost před účinností novely zákona o azylu, která tento důvod pro udělení doplňkové ochrany vypouští). Z výše uvedených důvodů považoval žalobce svoji žádost o mezinárodní ochranu za přípustnou. Žádal proto soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a zavázal ho, aby žádost považoval za přípustnou a meritorně se jí zabýval.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 31.5.2023 č.j. OAM-1069/ZA-ZA11-P15-2022** žalovaný o žádosti žalobce rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 5.12.2022 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 8.12.2022 poskytl údaje k této žádosti a konkrétně sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá v ČR podruhé. Dodal, že poprvé žádal v roce 2017 a předtím ještě žádal s rodinou v Belgii. K důvodům současné žádosti uvedl, že o azyl žádá, protože se mu zde líbí, vyrůstal tu, má tu kamarády a nemá tu žádné problémy. Podle svého vyjádření chce žít v klidu. Vystudoval zde základní i střední školu. Vysvětlil, že když odcházeli z Dagestánu, bylo mu 15 let. Dodal, že se učil na kuchaře. Připomněl, že zde má kamarády, přátele a zázemí, a kdyby se vrátil domů, byl by v rámci mobilizace poslán do armády, a pak do války s Ukrajinou. Volala mu babička, u níž je registrován k pobytu, že k ní chodí lidé z vojenské správy a ptají se, kde je, na což jim babička podle něj řekla, že je v Evropě. Kdyby se tak teď vrátil domů, byl by povolán na základní vojenskou službu, a poté by mohl být poslán do armády na Ukrajinu, což nechce. Dále vypověděl, že se jeho sestra vrátila do Dagestánu, protože zde už neměli žádný pobyt a ona tak nemohla studovat ani pracovat, z čehož začala mít deprese. Nakonec se proto rozhodla odjet do X, kde je s babičkou.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí, z rozhodnutí o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-590/ ZA-ZA11-ZA21-R2-2017-111 ze dne 25.6.2020, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku. Konkrétně vycházel z Informace OAMP - Ruská federace - Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 31. října 2022, Informace OAMP - Ruská federace - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 8. března 2023, a Informace Finské imigrační služby - Ruská federace - Vyhýbání se odvodům během mobilizace, ze dne 31. ledna 2023. Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu ve věci mezinárodní ochrany výše jmenovaného.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 19.7.2017 podala matka žalobce, paní K. G., jménem svým a svých nezletilých dětí, v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-590/ZA-ZA11-2017. Správní orgán vydal následně dne 15.2.2018 rozhodnutí č.j. OAM-590/ZA-ZA11-ZA04-2017, kterým nebyla výše jmenované ani jejím dětem, včetně tou dobou ještě nezletilého žalobce, udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 27.2.2018. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaná podala žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který svým rozsudkem č.j. 29 Az 8/2018-42 ze dne 29.10.2019, který nabyt právní moci dne 6.11.2019, rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Správní orgán tak pokračoval v řízení a následně dne 25.6.2020 vydal v případě žalobce, neboť během vedení

řízení nabyt zletilosti, již samostatné rozhodnutí č. j. OAM-590/ZA-ZA11-ZA21-R2-2017 III, které nabylo právní moci dne 16.7.2020 a jímž mu opětovně nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který svým rozsudkem č. j. 60 Az 29/2020-37 ze dne 1.10.2020, který nabyt právní moci dne 14.10.2020, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k NSS, který svým usnesením sp. zn. 2 Azs 356/2020-30 ze dne 9.2.2021 (právní moc dne 11.2.2021) kasační stížnost odmítl.

Po posouzení důvodů, uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 5.12.2022 správní orgán konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by měly být předmětem nového meritorního posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a které by mu nebyly známy již v průběhu předchozího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a ani správní orgán žádné takové skutečnosti v rámci své úřední činnosti neshledal. Žalobce uvedl jako důvod podání opakované žádosti zejména snahu o legalizaci pobytu v ČR, neboť se mu zde líbí, vyrůstal tu, má tu kamarády, nemá tu žádné problémy, vystudoval zde základní i střední školu a chtěl by si zde v Karlových Varech otevřít restauraci nebo cukrárnu, a dále pak obavu z povolání k výkonu základní vojenské služby a případně i nasazení do bojů na Ukrajině. Správní orgán konstatoval, že obě skutečnosti, tedy dlouhodobý pobyt v ČR a možnost povolání žalobce k výkonu základní vojenské služby, včetně možnosti nasazení do bojů, mu byly bezesporu objektivně známy již v průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, a tedy mohl, respektive měl povinnost tyto uvést již tehdy, pokud je považoval za natolik závažné, že je nyní označuje za důvod podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu a požaduje její opětovné meritorní posouzení ze strany správního orgánu a případně i příslušných soudů. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, když se rozhodně nejedná o skutečnosti nové.

Co se týká žalobcovy snahy legalizovat si pobyt na území ČR a vyhnout se návratu zpět do vlasti, žalovaný konstatoval, že legalizace pobytu není mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu obsažena. Rovněž pokud jde o povolávání k výkonu základní vojenské služby v ruské armádě, správní orgán dále připomněl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. Stejný závěr vyplývá z ustálené judikatury NSS, jak je vyjádřen např. v rozsudku NSS č.j. 7 Azs 321/2004 ze dne 22.12. 2004. Žalovaný také uvedl, že Rusko a jeho vojáci působili, stejně jako nyní na Ukrajině, v rozporu s mezinárodními závazky, na východní Ukrajině již od roku 2014, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti, rovněž obsadili celou oblast Krymu, stejně jako dříve zasáhla ruská armáda do území Gruzie a tamních oblastí Abcházie a Jižní Osetie, Moldavska a jeho části Podněstří, nebo naposledy do bojů o Náhorní Karabach mezi Arménií a Ázerbájdžánem, do bojů v Sýrii a do dalších a dalších oblastí světa. Správní orgán uvedl, že aktuální údajné tvrzené obavy žalobce v tomto směru jsou spojené pouze a jen s jeho snahou o legalizaci pobytu v ČR, a uvádí je pouze účelově ve snaze získat v ČR jakýmkoliv způsobem jakýkoliv legální pobyt. Pokud by totiž žalobce takové objektivní obavy skutečně měl, minimálně by je uvedl již v rámci předchozího správního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán nad rámec uvedeného poukázal na

informace obsažené v opatřených podkladech pro vydání rozhodnutí, podle nichž nemohou být jedinci v současné době odváděni do armády, neboť vyhlášená mobilizace již byla ukončena. To se samozřejmě netýká jedinců povinovaných absolvováním základní vojenské služby. Jedinci, na něž se mobilizace vztahovala, pak nemohou být ani postihováni za to, že se v době jejího vyhlášení v Rusku nenacházeli, což je také případ žalobce, který svou vlast naposledy opustil v únoru 2017, nebo ze země vycestovali, neboť během období mobilizace neplatily v Rusku žádné oficiální zákazy cestování. Správní orgán si rovněž obstaral informace o situaci mladých mužů vracejících se do Ruska ze zahraničí, konkrétně Informaci Finské imigrační služby ze dne 31. ledna 2023, která je rovněž jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti žalobce, podle níž nehrozí takovým osobám jakkoli vyšší riziko jejich povolání k výkonu základní vojenské služby nebo následného nasazení do bojů než ostatním občanům, kteří na území Ruska pobývají, aniž by ho opustili.

S ohledem na výše uvedené žalovaný konstatoval, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti nejsou ve skutečnosti novými skutečnostmi ve smyslu §11 a odst. 1 zákona o azylu, neboť se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Na základě výše citovaných informací o zemi původu žalobce následně žalovaný uzavřel, že v Rusku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od 25.6.2020, případně od doby ukončení řízení na NSS, tj. ode dne 9.2.2021, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11 a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán nepopřel, že jak je všeobecně známo, že dne 24.2.2022 došlo k napadení Ukrajiny ze strany Ruska a k propuknutí ozbrojeného konfliktu, ale veškeré boje a útoky na civilní cíle i civilisty probíhají výhradně na území Ukrajiny, a to právě ze strany vojáků země původu žalobce. Občanům Ruska pobývajícím na území své země žádné takové nebezpečí nehrozí, a na území Ruska tedy neprobíhá v současné době žádný vnitrostátní ani mezinárodní ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti.

4. **Žalovaný dne 17.7.2023** ve svém vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou, která apeluje na nedostatečné posouzení tzv. nové skutečnosti, a to invazi Ruska na Ukrajinu v souvislosti s povolávacím rozkazem, který žalobce obdržel. Správní orgán v napadeném rozhodnutí poměrně podrobně vysvětlil nejen to, proč nejde o novou skutečnost, ale i to, proč žalobce tato skutečnost (nástup vojenské služby, nikoliv nástup do armády) neohrožuje ve smyslu zákona o azylu, navíc za situace, kdy mobilizace již byla ukončena. Žalovaný hodnotil tuto situaci i ve světle toho, že je žalobce v současné době mimo území Ruska a že mu v takovém případě nehrozí žádný postih, neboť jedinci, na něž se mobilizace vztahovala, nemohou být ani postihováni za to, že se v době jejího vyhlášení v Rusku nenacházeli, což je také případ žalobce, který svou vlast naposledy opustil v únoru 2017, nebo ze země vycestovali, neboť během období mobilizace neplatily v Rusku žádné oficiální zákazy cestování. Správní orgán si rovněž obstaral informace o situaci mladých mužů, vracejících se do Ruska ze zahraničí, konkrétně Informaci Finské imigrační služby ze dne 31. ledna 2023, která je rovněž jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti žalobce, podle níž nehrozí takovým osobám jakkoli vyšší riziko jejich povolání k výkonu

základní vojenské služby nebo následného nasazení do bojů než ostatním občanům, kteří na území Ruska pobývají, aniž by ho opustili. V podrobnostech žalovaný odkázal především na strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí. S ohledem na uvedené navrhl žalovaný, aby soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

5. Ze **zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 31.5.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 17.7.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 31.5.2023 žalobci předáno dne 21.6.2023.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
8. Dle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které:
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2023, soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Podle judikatury NSS je hlavním účelem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany postihnout ty případy, ve kterých se objeví závažné okolnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení, viz rozsudek NSS ze dne 11.6.2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ve kterém je také uvedeno: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu*

procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.“

12. Žalobce v tomto případě uvedl nové skutečnosti, a to tedy změnu situace v zemi původu, která spočívá v probíhajícím ozbrojeném konfliktu a s tím související brannou povinnost, kterou doložil také na základě kopie povolávacího rozkazu.
13. Podstatné pro rozhodovanou věc také je, že rozhodnutí žalovaného musí obsahovat „*úvahu o tom, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany*“ (usnesení NSS ze dne 18.12.2013, č. j. 3 Azs 21/2013-118).
14. V případě, že správní orgán neshledá okolnosti žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti, stanovil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2012-96, konkrétní podmínky, které musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
15. Žalovaný zhodnotil důvody první žádosti a opakované žádosti žalobce a dospěl k závěru, že neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by měly být předmětem nového meritorního posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a které by mu nebyly známy již v průběhu předchozího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a ani správní orgán žádné takové skutečnosti.
16. Vzhledem k tomu, že důvody žalobce pro podání opakované žádosti zůstaly stejné, tedy s výjimkou otázky aktuální situace v zemi původu a branné povinnosti, soud se tedy zabýval především těmito důvody podání opakované žádosti žalobce.
17. K branné povinnosti uvedl žalovaný především skutečnost, že ji nelze považovat za pronásledování a dále uvedl, že Rusko a jeho vojáci působí v rozporu s mezinárodními závazky na Ukrajině již od roku 2014, žalobce již tedy mohl tuto skutečnost uvést, již v první žádosti. Žalovaný pak také v této souvislosti odkázal na Informaci Finské imigrační služby ze dne 31. ledna 2023.
18. Soud nejprve uvádí, že si je vědom skutečnosti, že branná povinnost samo o sobě není azylově relevantním důvodem, v tomto směru však je třeba odkázat na rozsudek NSS ze dne 10.12.2021, č.j. 5 Azs 19/2020-45 „*Samotné plnění branné povinnosti nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě*“

demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice.“

19. Zde je nutné uvést, že soud má za to, že obava z branné povinnosti je novou skutečností, kterou žalobce neměl možnost bez vlastního zavinění uvést během řízení o jeho první žádosti, a to především z tohoto důvodu, že tato obava žalobce vyvstala na základě povolávacího rozkazu, který v době podání první žádosti žalobce neexistoval, a to také z důvodu, že v době podání první žádosti byl žalobce nezletilý. Otázkou však zůstává, zda v případě žalobce je možné považovat brannou povinnost za relevantní azylový důvod, tedy zda mu na základě toho hrozí vystavení pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a to ve smyslu výše uvedeného rozsudku NSS.
20. Žalovaný tvrdí, že tuto skutečnost dostatečně zhodnotil, když si opatřil především Informaci Finské imigrační služby ze dne 31. ledna 2023. Ze správního spisu však vyplynulo, že žalovaný nedostal své povinnosti shromáždění dostatečných podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, když součástí spisu sice je výše uvedená Informace, avšak jedná se o neúplný předklad této Informace a ve správním spise se nenachází ani případný úplný originál. Součástí této Informace je sedm kladených otázek týkajících se neuposlechnutí mobilizace, vyhýbání se mobilizace, trestů za neuposlechnutí mobilizace, atd. Avšak jedinou obsaženou odpovědí je odpověď na otázku „*Jak bylo se záložníky věkově způsobilými k vojenské službě, kteří se vrátili do Ruska ze zahraničí, zacházeno na hranice? Vyskytly se zprávy o mobilizaci na hranici?*“ Tato otázka je z pohledu soudu tou nejméně podstatou z celé Informace, i přesto je jedinou, jejíž odpověď je součástí správního spisu. Soud má tedy z tohoto důvodu za to, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když součástí spisu je neúplná Informace, ze které, jak tvrdí, vycházel.
21. Zároveň žalovaný potřebuje odpovědi na ostatní otázky položené v Informaci, aby mohl náležitě zhodnotit, zda žalobci ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2011/95/EU hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během současného vojenského konfliktu, které by mohlo být následně považováno za azylově relevantní důvod dle § 12 či § 14 zákona o azylu. Tuto povinnost však žalovaný nesplnil a tak zatížil své rozhodnutí také vadou řízení.
22. V dalším řízení žalovaný v souladu s výše uvedeným opatří celou Informaci, případně jiné podklady, které mu náležitě zodpoví, zda může být žalobce v případě odepření branné povinnosti trestán a jakým způsobem. Dále řádně vyhodnotí všechny individuální okolnosti azylového příběhu žalobce a přihlédne ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, dále se bude zabývat situací v zemi původu v souvislosti s individuálními okolnostmi případu

žalobce na podkladě shromážděných zpráv a objektivních i úplných zjištění a také opakovaně posoudí, zda jsou v případě žalobce dány důvody k udělení mezinárodní ochrany či nikoli. Právní názor soudu vyslovený v tomto rozsudku v dalším řízení žalovaného zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

23. S ohledem na všechny výše uvedené rozhodné skutečnosti soud proto **výrokem I.** zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2023 č.j. OAM-1069/ZA-ZA11-P15-2022, a to především z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., dále také z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění.
24. **Výrokem II.** nebyla žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení přiznána, protože úspěšný žalobce ji nepožadoval (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 20. prosince 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně